

Kázání: Filipským 1,12-19

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Tak začíná Pavlův dopis křesťanům do Filip. A to je tím prvním, co by mělo znít v kostele, při bohoslužbách, co nás denně provází, nabíjí, povzbuzuje: Boží milost a pokoj. Boží nabídka ve světě, který se zdá být tak často nemilosrdný a nepokojný. Zvláště v posledních několika letech. Události na různých místech světa hrozí, že úplně přehluší zvěst o milosrdném Bohu. Evangelium, dobrá zpráva o Ježíši Kristu se nezdá, že by dokázala ovlivnit síly, které hýbou světem. Znovu často slyšíme konstatování a povzdechy nad tím, že je zlá doba. A opravdu, hodně zlého se děje, a ne že ne. Otřesů a nejistot je jaksí víc, než dřív. Přesto u tohoto konstatování nemusíme zůstat. *Nikdo v žádné době si nemůže vybrat okolnosti, ve kterých žije. Ale každý z nás si může vybrat, jak se v těchto okolnostech zachová.* Jinými slovy: Sami neovlivníme vnější hrozby, jako pandemii, inflace, války, ale je zcela na nás, jak se uprostřed toho zachováme, čím se necháme ovlivnit. Jestli budeme vidět jen stíny a necháme se jimi pohltit, nebo každou krizi přijmeme jako šanci.

Apoštol Pavel nabízí řešení a není to pouhá teorie. Sám se dostal za mříže, do vězení, kde rozhodně není o co stát. Moc nad jeho životem měl někdo jiný, kdo mu rozhodně nepřál. Výhled dopředu, do budoucna nic moc. A ve vězeňské cele píše: „Rád bych, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia.“ Svou situaci popisuje úplně jinak, než ji vidí jeho vězňatelé, nebo přátelé venku. Úplně ji převrátí tím, že na první místo nestaví sebe, svá práva, nároky a potřeby, nýbrž samotné evangelium. To považuje za podstatné. Ostatně kvůli němu se dostal do vězení. Dobrá zpráva o Ježíši Kristu je v centru jeho zájmu; jde mu o to, aby se roznesla po celém světě. Právě k tomu Ježíš vyzýval své učedníky a v posledu každého, kdo v něj uvěří, že se svou vírou máme jít a o ní svědčit. Ježíš po svém vzkříšení doslova řekl: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ Pavel přijal toto poslání a raduje se z každé zprávy, že evangelium působí mezi lidmi, i tam, kde by to nikdo nečekal, třeba ve vězení, v dalších institucích státní správy nebo na vzdálených místech, jako byla např. obec ve Filipis v Makedonii, nebo později Přerov na Moravě nebo Střešovice v Praze. Zvěstuje se tam Boží slovo, žijí tam lidé z víry v Ježíše Krista, scházejí se, aby spolu slavili Pána Boha. Z toho má Pavel radost, i když je v poutech. A snad z toho máme radost i my. Na prvním místě je Boží dílo a tak vše ať se děje k jeho prospěchu. Je s tím spojený i náš prospěch. V životě víry zažíváme pokoj mezi sebou, odpuštění, posilu v modlitbách, konkrétní pomoc, společenství. Někdy to ale může přinést nesnáze. V minulosti i dnes lidé často pro svou víru trpí, jsou pronásledováni, šikanováni, nebo si přinejmenším připadají ve svém okolí sami, cizí. Nám tady nehrozí vězení, spíš nedorozumění či zředění víry a přizpůsobení se světu kolem. Co nám tady pomůže? Tím je Ježíšova výzva: Jděte do světa a získávejte mi učedníky. A také příklad apoštola Pavla, který na svobodě i ve vězení ve všem sledoval prospěch evangelia.

Nedávno jsme se na biblické hodině bavili o lidech, kteří zažili příkoří, kdy jim stát sebral majetek, násilím je vystěhoval z jejich bydliště, zavíral, vyhazoval z práce, jejich děti nemohly studovat. Později byli tyto lidé dotazováni, jestli svými aktivitami, svým přesvědčením a vírou příliš neriskují a nekomplikují život svým dětem a celé rodině. Jejich odpovědí bylo: My to všechno děláme právě kvůli svým dětem, abychom se před nimi nestyděli, poskytli jim vzor jednání a ony třeba jednou mohly žít v lepším světě. Stejně píše apoštol Pavel: To zlé, co jej potkalo, je jen k prospěchu evangelia. Kdyby znal husitskou

píseň, tak by si ji zanotoval: Kristus vám za škody stojí, stokrát víc slibuje. To nebyla prázdná fráze, ale vyznání lidí, pro které byla víra v Ježíše Krista a zvěst o něm tím největším pokladem, pro který stojí za to utrpět různé rány nebo škody.

V čem viděl Pavel prospěch evangelia? V tom, že lidé nesou a předávají jeho zvěst. „Mnohé bratry mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží.“ A totéž jinými slovy opakuje: „Jen když se jakýmkoliv způsobem zvěstuje Kristus.“ Právě tohle Pavel považuje za první i poslední a všechno ostatní tomu podřizuje. I tehdy, kdy je ve vězení, bez možnosti něco podniknout, se raduje z každé zprávy o působení evangelia mezi lidmi. Možná si taky připadáme bezmocní, ač nejsme ve vězení, připadáme si bezbranní, že tu nedokážeme nic prosadit. Že tu nejsme vidět a slyšet. Na to Pavel říká: vždy a za všech okolností se můžeme připojit ke zvěstování Božího slova. K tomu Ježíš pověřil své učedníky i každého z nás. V tom je síla, která se prosadí i v dnešním nepokojném a vymknutém světě. Jen to chce naši spolupráci. O to jde: Jen když se jakýmkoli způsobem zvěstuje Kristus.

Bratři a sestry, to je naše nejvlastnější poslání. Církev může mít nejrůznější podobu, ale bude církví jen tehdy, když v ní a skrze ni zní ve světě Boží slovo, když Boží milost, pokoj, naděje s vírou naplňují kostel, propojují všechny uvnitř a naším prostřednictvím vyrážejí ven do světa. A když se to děje, radujme se z toho, jako apoštol Pavel. A když se to nedaří, nebo se některé dosavadní způsoby opotřebovaly, hledejme a zkoušejme jiné metody, jak svědectví o Ježíši Kristu vnášet do společnosti. Takových možností je celá řada a díky Bohu je jen na nás, jak se zařídíme a do čeho se pustíme. Nikdo nám nebrání. A tak se zkusme ptát: Jak já sám můžu přispět k tomu, aby se Bůh projevil a vyslovil i skrze mě? Jestli využít to, co se ve sboru pořádá, nebo přijít s návrhem na něco nového? Co všechno můžu udělat, aby tady mezi námi silněji znělo evangelium a Boží pozvání lidem mimo zdi kostela?

K tomu malý přírůstek: Na věži kostela je anténa pro příjem signálu k internetu. Aby se signál dostal i do místností, které jsou daleko od antény, je potřeba zesilovačů, malých krabiček zapojených do zásuvky. Můžeme si představit, že každý z nás je takový zesilovač signálu. Právě díky nám se může Boží slovo rozšířit do míst, k lidem, kam se dosud nedostalo, nebo jen slabě. Nemusíme přitom kalkulovat, jakou máme šanci a jestli to bude lidi zajímat. Na nás je být takovým zesilovačem signálu a vše ostatní můžeme nechat na Pánu Bohu. Jen když se jakýmkoli způsobem zvěstuje Kristus.

K tomu apoštol Pavel připisuje: „Vím, že se mi vše obrátí k dobrému (ke spáse)“. Bůh obrací věci k dobrému. Věci, i člověka. To je dobré a úlevné slyšet. Kolikrát propadáme pocitu, že se nedaří, že nemáme schopnosti zaujmout mladou generaci, že proti současným trendům, pro církev ne moc přívětivých, nic nezmůžeme a v budoucnu to bude jen horší. Sami opravdu nic nezmůžeme, ale s Bohem ano. To je rozhodující, jestli jsem napojen na Boží vysílání a nechám se použít ke zvěstování evangelia. A věřit, že Bůh to vždy podpoří. Potom se nemusíme bát různých rušiček signálu. Nemusíme se bát ani vlastních neschopností a nezdarů, neboť Bůh dokáže obrátit slabé a nepodařené k dobrému. Amen